

SLADKÝ ŽIVOT

Emmy Graysonová
Neochotná
nevěsta

 HARLEQUIN[®]

EMMY GRAYSONOVÁ

NEOCHOTNÁ NEVĚSTA

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

možná to znáte: takový ten protivný pocit, když na něco přijdete (a nemusí to být vůbec nějaká pikantérie), a nutně potřebujete se někomu svěřit. No, já mám tu možnost teď.

Už párkrát jsem uvažoval nad tím, podle čeho autorky vymýšlejí hrdinům jména. No a tento měsíc jsem „odhalil“ Annii Westovou v knize Toskánsko plné vášně. Hlavní hrdina se jmenuje Cesare, což je samozřejmě jenom poitalštěná podoba latinského slova Caesar. A hlavní hrdinka je Ida. A víte, který svátek se stal pro Gaia Iulia Caesara osudným? Byly to březnové idy (kdy byl zavražděn). To nemůže být náhoda! Annie si určitě vzpomněla na hodiny dějepisu, z Caesara udělala Cesareho a z osudných id osudovou Idu...

Jak by řekl Sherlock Holmes: „Je to prosté, milý Watsoně.“

Dobře, to je jedna vyřešená záhada, další se ale řeší (nebo naopak) zaplétají v příbězích Šťastně zmařená svatba, Party u milionáře, Prince jsem nechtěla! a Nikdy na ni nezapomněl, které jsou pokračováním příběhů, jež vyšly už dříve. Nebo kterými naopak nové minisérie začínají.

Tak Vám přeji:

Co nejlepší odhalování záhad!

Co nejpříjemnější čtení o lásce!!

Tu nejúžasnější lásku!!!

S láskou

Váš Harlequin

Emmy Graysonová

NEOCHOTNÁ NEVĚSTA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Prince's Pregnant Secretary

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Emmy Grayson

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-139-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-140-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-141-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Vzteky, který proudil v žilách prince Alarika Van Ambrose, ho překvapil svou intenzitou. Neměl po-
nětí, že je možné takhle zuřit, pokud se to netýkalo
zrovna jeho neužitečného otce.

Ale nebyl to on, kdo na něj zíral z fotografie na
Clařině tabletu. Ne, způsobila to jeho bývalá snou-
benka Celestine Osborneová v objetí ne jednoho,
ale hned dvou mužů na tanečním parketu nějakého
luxusního newyorského klubu. Jeden z nich ji držel
v pase a boky se provokativně tiskl k jejímu sotva za-
krytému pozadí. Ruce druhého spočívaly těsně pod
křivkou ňader, která přetékala z hlubokého dekoltu.

Většina žen by se v takové pozici soustředila při-
nejmenším na jednoho z obdivovatelů a možná by
se dokonce před oslnivým zábleskem z fotoaparátu
příkrčila.

Celestine však vyzývavě hleděla přímo do hle-
dáčku a dokonale tvarovanou bradu měla samolibě
zvednutou. A ještě se usmívala. Někomu by její zjev-
né sebevědomí mohlo připadat sexy. Jemu však od-
halené perleťové bílé zuby připomínaly piraňu.

Pomaloučku uvolnil prsty, kterými svíral telefon, a od-
ložil ho na stůl. Když vytáčil její číslo, nechal si tu
fotku otevřenou před sebou jako připomínku, že
už její skandální chování nemůže přehlížet. Jejich
devítileté zasnoubení byla čistě obchodní dohoda

uzavřená mezi jejich rodinami, ale až donedávna žil v domnění, že ji oba akceptovali dobrovolně.

Jenže podle Celestine byl sňatek s ním to poslední, co v životě chtěla. Právě mu to dala dost hlasitě najevo.

A co to vypovídalo o něm, když ho místo truchlení nad ztrátou budoucí manželky štválo hlavně na to, že promarnil tolik let čekáním a že její výstřelky byly spojovány se zemí, kterou se snažil obnovit?

„Je mi to líto, Vaše Výsosti.“

Vyrovnaný hlas Clary Stephensonové částečně zklidnil rozbouřené emoce, které mu svíraly hrdlo. Posledních sedm let byla jeho tajemnicí. Spolehlivá, profesionální a doslova mistrovsky ovládala slova, takže se pro něj stala nepostradatelnou.

Ale za poslední rok, ať už to zavinilo stupňující se napětí mezi ním a otcem, rostoucí Celestinina drzost nebo konec jeho románu se španělskou dědičkou, se něco změnilo. Přistihl se, že více vyhledává její společnost a ptá se jí na názor na vládní záležitosti. Prostě si užíval její společnost.

Zablikaly výstražné kontrolky. Zaměstnával ji a byl zasnoubený.

Byl, našeptával mu ďábel na rameni. Vzhlédl a spatřil ji, jak přistupuje ke stolu. Nepomáhalo ani to, že Clara byla opravdu krásná. Obvykle nosila kalhotové kostýmy nebo sukně s halenkami, dostatečně padnoucí, aby působily profesionálně, ale zároveň přiměřeně volné, aby dokázal snadno zahnat myšlenky, které začínaly mít nevhodný charakter.

Jenže dnes večer si oblékla tmavě modré šaty, které barvou připomínaly Severní moře těsně před východem slunce. A způsob, jakým látka obepínala její štíhlé tělo, přiléhala k ladným křivkám a pak kaskádovitě splývala dolů do víru hedvábí, v něm vyvolal záchvěv zakázané touhy. Světlé vlasy, které měla

obvykle stažené do nízkého culíku na krku, měla vyčesané do elegantního drdolu a jemnou tvář rámovaly tenké, natočené prameny.

Natáhla se přes stůl a vypnula tablet. Celestinin arogantní a zároveň vyzývavý nedospělý výraz zmizel.

„Nelituju toho.“ Opřel se v křesle a dlaní si protřel tvář. „Vlastně ano. Mrzí mě, že jsem tuhle konfrontaci neuskutečnil dřív. Linnaea si od své budoucí královny zaslouží něco lepšího.“

Clara na okamžik pootevřela rty, ale pak je zase sevřela. Povytáhl obočí.

„Co to mělo znamenat?“

„Nic, co by mi příslušelo.“

Uchechtl se. Málokdy se nechal vyvést z míry, ale s Clarou to bylo snadné. Ta žena si nebrala servítky. Vždycky věděl, na čem s ní je, a také si moc dobře uvědomoval, že jí jde jak o jeho, tak o blaho celé země.

„Kdy ti to zabránilo říct přesně to, cos měla na srdci?“

Nadzvedla koutek a v očích jí zajiskřilo.

Zajiskřilo? To myslel vážně?

„Zasloužíte si někoho lepšího, Vaše Výsosti.“

Její soucit ho zahřál u srdce a přenesl ho zpátky do noci před jedenácti měsíci, kdy mu řekla v podstatě totéž. Upřímně, právě v tu chvíli se to mezi nimi začalo měnit. Alespoň z jeho strany.

Vstal a přešel za stůl k oknu, které sahalo od podlahy až ke stropu. Jezerní hladina se ve svitu mrazivého měsíce stříbřitě leskla. Okolní krajinu už od konce října pokrýval sníh a oblékal velkolepou scénérii Linnaey do bílého závoje.

Alaric v životě miloval dvě věci. Zesnulou matku Mariannu a svou zemi. Právě kvůli lásce k Linnaee souhlasil se zasnoubením s Celestine.

Nad jezerem se vznášel pták s bílými křídly roztaženými proti noční obloze. Podle jejich rozpětí to byla nejspíš sova. Zamířila k hladině, a pak líně vystoupala zpátky ke hvězdám. Záviděl jí poklidné tempo a absenci věčně nabitého diáře, schůzí výborů a legislativy, které by ji přikovaly ke stolu.

Neměla nezdárnou snoubenku, která neustále ohrožovala to, na čem tak tvrdě pracoval už od svých šestnácti let, kdy byl dost starý, aby si uvědomil, že jestli Linnaeu někdo zachrání, rozhodně to nebude jeho otec Daxon Van Ambrose. Miloval být králem, jenom se mu nechtělo dělat tvrdou práci, která s tím souvisela, a raději utrácel, jako by měl místo tenčící se státní pokladny na dosah ruky nekonečné zdroje. A to byl hlavní důvod, proč Alaric souhlasil, že se zasnoubí s naprosto neznámou ženou.

Uplynulo devět let od chvíle, kdy se seznámil s Celestine a jejím otcem, realitním magnátem, a podepsal smlouvu, ve které se zavázal dát Maxi Osborneovi to jediné, co si za své miliardy nemohl koupit. Královský titul. Dokument umožňoval uzavřít sňatek až za deset let, přičemž Max mezitím pumpoval peníze do linnaeské ekonomiky prostřednictvím různých projektů. Jakmile by se Celestine stala oficiálně jeho manželkou, obdrželi by věno ve výši několika miliard dolarů.

Prodal titul královny nejvyšší nabídkce.

Alarikův hněv se přesunul z Celestiny na sebe samotného. To on souhlasil s otcovým a Maxovým směšným návrhem. Bylo mu dvacet šest a už se zapojoval do vedení země tak, jak mu Daxon dovolil. Celestine bylo teprve devatenáct. Sotva vyšla ze školy a naivně si představovala, že se stane princeznou. Od chvíle, kdy se setkali v palácovém trůnním sále, který nebyl nijak hojně využíván a Daxon ho vybral pouze pro jeho okázalost, aby zapůsobil na své

publikum, Alaric věděl, že je příliš mladá, aby pochopila, s čím vlastně souhlasí.

Ale stejně to podepsal. Stvrdil smlouvu a prodal nejen svou duši, ale i duši mladé ženy dvěma ďáblům, kterým šlo víc o vlastní zájmy než o blaho země.

Znovu se mu vybavila fotografie pořizená v klubu. Možná udělal před devíti lety chybu, ale Celestine byla dospělá a rozhodovala se sama. Její chování bylo čím dál nevyzpytatelnější, bulvární kauzy trapnější, a to zejména od chvíle, kdy odešla z vysoké školy.

Když před chvílí konečně zvedla telefon, její unavený hlas se při prvních slovech vyostřil. Zeptala se, jestli se chce zase chovat jako „osina v zadku“. Vysvětlil jí, že už toho má dost a buď se zklidní a stanoví datum svatby, nebo zavolá jejímu otci, aby celou dohodu přehodnotili. Odpověděla jen dvěma krátkými větami: „Do toho. S tebou jsem skončila.“

V tu chvíli ucítil jiné napětí a raději nespouštěl oči ze známých a uklidňujících vrcholků hor, které se tyčily nad jezerem. Bylo to lepší než se soustředit na palčivou přítomnost sekretářky.

Tajemnice, napomenul se v duchu a nepatrně se ušklíbl. Clara nesnášela, když jí říkali „sekretářka“.

„Jsem princ, Claro. Ne hrdina z pohádky. Moje zasnoubení nikdy nebylo o lásce nebo dokonce o lidském souznění. Vždycky šlo jenom o peníze.“

To poslední slovo vyplivl. Celý život se snažil distancovat od otcova odkazu, který spočíval v záletnictví, pití a utrácení toho mála, co Linnaee ještě zbylo.

A přesto jimi byl posedlý. Protože jednou z jeho prvních myšlenek bylo částečné uspokojení, že zasnoubení zrušila Celestine, takže Linnaea dostane od Osborne Construction slušné odstupné. Dost to vypovídalo o tom, kým se stal a jaké jsou jeho priority. Téměř dotáhl velmi neochotnou nevěstu k oltáři jenom kvůli jejímu bohatství.

Projela jí vlna odporu.

„Připravila jsem ke schválení návrh prohlášení –“

„Pošli ho.“

„Potřebuji váš souhlas.“

„Máš ho.“

Ozval se hlasitý povzdech.

„Takhle to nefunguje, Vaše Výsosti.“

Vědoucí pohled, který jí věnoval přes rameno, Claru nijak neodradil od toho, aby k němu přistoupila. A čím víc se blížila, tím víc byl napjatý.

Zastavila těsně vedle něj a podala mu tablet s otevřeným dokumentem, který nyní nahrazoval Celestinu fotografii. Pokusil se soustředit na text, což bylo lepší než na její sladkou květinovou vůni, která ho dráždila.

Princ Alaric Van Ambrose a slečna Celestine Osborneová oznamují, že již nejsou zasnoubeni. I nadále si vzájemně přejí do života jen to nejlepší...

Ušklíbl se. Celestinin pronikavý hlas mu ještě teď zvonil v uších. Její výkřiky, že se nehodlá nechat vtáhnout do manželství s chladným parchantem někde v zamrzlém zapadákově se nijak neslučovaly s přáním „toho nejlepšího“.

„V pořádku.“

Tablet zmizel. Clara bohužel zůstala. Koutkem oka zahlédl, jak přesunula pozornost k displeji a něco na něm psala. Bílá záře jasně osvětlovala její jemné rysy.

Přesně věděl, kdy se v jeho podvědomí změnila z důvěryhodné zaměstnankyně v někoho mnohem bližšího. V osobu, na niž se mohl spolehnout a těšil se z její společnosti.

Prvních několik let zasnoubení si Alaric udržoval od Celestine odstup. Připadala mu strašně mladá. Ani jeden z nich se svatbou nespěchal, a o to víc v době, kdy Maxovy projekty konečně začaly přinášet Linnaee tolik potřebné peníze a prestiž. Clara

mu při podpisu smlouvy řekla, že si hodlá užít několik následujících let podle svého, včetně randění. A vzhledem k tomu, že ji znal necelou hodinu, s radostí souhlasil.

Idiote.

Takže zatímco byl zaneprázdněn zákulisním budováním nové Linnaey a občasným diskrétním románkem, Celestine začala vyvádět a s blížícím se koncem jejich desetileté lhůty to bylo rok od roku horší. Posledních pár let přestal s milostnými pletkami a snažil se svou budoucí ženu lépe poznat. A pohrdal tím, co viděl. Rozmazlenou, zhýčkanou dědičku, která mohla dělat v životě cokoliv, a místo toho se rozhodla hýřit, stejně jako jeho otec.

Neměl však v úmyslu nedodržet slib a riskovat finanční budoucnost vlastní země.

Proto také před rokem, den před každoročním vánočním plesem, hledal útěchu ve své soukromé tělocvičně poté, co Celestine dorazila na státní večeři už podnapilá a v šatech, které bylo vzhledem k nedostatku látky lepší označit za noční košilku.

Nějak to přežil, ale opravdu jen z posledních sil. Někdo z ochranky ji po dezertu odvedl zpátky do jejího pokoje a zabránil jí připojit se k následnému večírku, kde by ho ještě víc ztrapnila. Sám se omluvil a ignoroval směsici lítostivých a blahosklonných pohledů, než se vydal útroby paláce do tělocvičny. Zrovna se pokoušel vymlátit z boxovacího pytle duši, když vešla Clara. Měl na sobě jen tepláky a po zádech mu stékal pot. Nezastavil se. Pro jednu mu bylo úplně jedno, že ho neuvidí v královském světle, protože koho by zajímalo, jak ho svět vidí, když jen o patro výš ze sebe budoucí královna dělá pitomce?

Clara ale s křikem neutekla. Dokonce mu ani nevynadala, že zmizel ze státní večeře. Místo toho se

posadila ve večerních šatech na lavici, složila si ruce v klíně a zeptala se, jestli si o tom chce promluvit.

Nechtěl. Místo toho pořádně praštil do pytle. Ale uvědomoval si, že poprvé za celé roky měl o něj někdo starost. Když zavrčel, že by byl raději sám, jen se posmutněle usmála a zamířila ke dveřím. Naštvalo ho to. Nechtěl, aby ho litovala, a taky jí to řekl.

Její zvonivý smích ho pohladil na kůži.

Nelituju vás, Vaše Výsosti. Jen si zasloužíte někoho lepšího.

„Posláno.“

„Děkuju, Claro.“

Zvedla oči a zadívala se na sovu, která právě přelétala nad špičkami borovic na jižním břehu. Na tváři se jí objevil úsměv.

„Občas je těžké uvěřit, že tu skutečně žiju.“

Z úžasu v jejím hlase se mu sevřelo srdce. Ještě nepotkal nikoho, kdo by miloval tuhle zemi jako on, ale Clara byla velmi blízko.

„Prosím?“

„Připadám si tu jako v pohádce. Linnaea je nádherná.“

Její posmutnělý a zastřený hlas mu rozproudil krev. Až do této chvíle se mu zatraceně dobře dařilo držet v Clařině přítomnosti emoce pod pokličkou a říkal si, že za ně může nejspíš stres a nedostatek ženské společnosti.

Ale když jí v hlase zazněl obdiv a tvář jí zjemnila radost ze života, přistihl se, že od ní sotva dokáže udržet ruce. Ukázala se totiž její skutečná krása, schovaná za profesionálním výrazem, který tak často nosívala.

„Pohádky mají většinou šťastné konce.“

„Ne ty původní,“ uchechtla se. „Byly dost strašidelné. Spousta krve a poprav.“

Alaric povytáhl obočí. Obvykle se jejich rozhovory

točily kolem státní legislativy nebo aktuálních událostí.

„Linnaea by klidně mohla být popravena, až otec zjistí, že smlouva s Maxem Osbornem padla.“

Musel se kousnout do jazyka, když se nežensky usmála.

„Peníze přinese princeznin sňatek. A švýcarský velvyslanec právě potvrdil, že je ochoten uzavřít spojeneckou dohodu.“ Jemně do něj štouchla ramenem, což bylo porušení protokolu, při němž ho zabrnělo v paži. „A to díky všemu, co jste udělal, Vaše Výsosti.“

Chtěl přijmout Clařinu naivní představu. Zjištění, že má dávno ztracenou nevlastní sestru, ho překvapilo, ale vzhledem k otcovým četným aférkám nebylo vůbec šokující. Mnohem víc ho překvapilo, že těch sourozenců nemá na každém prstě deset.

Briony se chystala provdat za Cassiuse Adama, zdejšího rodáka, který se nenechal odradit vyhoštěním ze země, nahromadil jmění a nakonec získá i královský titul. Alaric byl od počátku proti domluvenému manželství, protože v něm viděl příliš mnoho paralel s Maxem Osbornem. Stále mladšímu muži úplně nedůvěřoval, ale poslední dobou se zdálo, že mu na sestře skutečně záleží. A Briony na něj udělala dojem nejen tím, jak rychle se přizpůsobila královskému životu, ale že se rovnou vrhla do pomoci místním znevýhodněným lidem.

V posledních týdnech došlo k mnoha pozitivním zvratům. Ale stále zůstávali tací, kteří ještě museli zaplatit. Jak král Daxon Van Ambrose, tak Max Osborne. Jistě, Brionyino manželství spolu se zahraniční podporou Linnaeu přiblíží k finanční nezávislosti, o kterou se tak usilovně snažil. Přesto by je Celestiny peníze dostaly ještě blíž.

„Vždycky jsi taková optimistka, nebo je situace tak vážná, že cítíš potřebu mě povzbuzovat?“

Tentokrát zaznělo v jejím smíchu ostří, které naznačovalo mnohem temnější věci z minulosti.

„Rozhodně nejsem optimistka. Raději se považuji za realistku.“ Mávla rukou k oknu. „Jenže tohle dokáže dojmout i někoho takového.“

Ovanula ho sladká květinová vůně se špetkou koření a zažehla v jeho nitru oheň, který ho nutil odhrnout jí volné vlasy z krku a políbit. Potřeboval ji konečně ochutnat, než se úplně zblázní.

Potřeboval mezi nimi vytvořit prostor. A hned.

Začal se odvracet, ale zastavil ho jemný tlak na paži. Nohy mu vrostly do země a tělo ztuhlo.

Neohlížej se. Neohlížej se.

Jenže nepřemýšlel jasně. Nedokázal to, když zjistil, že má dávno ztracenou sestru, nebo když uzavíral královskou smlouvu s jejím snoubencem, nebo když se s ním rozešla jeho vlastní snoubenka, i když dál snášel Daxonoxy výstřelky. Byl tak našťvaný, že ho dokázalo vyvést z míry cokoliv.

A přimělo ho to dělat věci, které by neměl.

„Bude to v pořádku, Alariku.“

A právě jeho jméno ho donutilo vzhlednout, protože jí splynulo ze rtů úplně poprvé. Jeho zvuk nabil okolní vzduch, až to zapraskalo, zatímco zbytek světa se při pohledu na její bledou ruku spočívající na černém rukávu saka vytratil.

„Claro...“

Podobalo se to syrovému zavrčení na pokraji něčeho velmi necudného. Mělo ji to přimět, aby se mu vytrhla a utekla ke dveřím.

Jenže Clara ho místo toho sevřela pevněji a její prudký nádech zazněl ve ztichlé místnosti jako výstřel.

Když se setkal s těma azurovým očima, svět se rázem proměnil v prach.

Pohnul se jako první? Nebo ona? Nebo do sebe

vzájemně narazili rychlostí světla? V jednu chvíli na sebe hleděli, zostřené vnímání je omývalo ve vlnách a utápělo v chťíci. V dalším okamžiku už se tiskli k sobě, až nemohl dýchat. Pak jí vklouzl prsty do hedvábných vlasů a sklonil se, aby ji konečně mohl políbit.

Nebyl to cudný ani romantický polibek. Byl tvrdý, majetnický a téměř trestající, jako by jí chtěl ukázat zvíře, kterého se vždycky obával. Celý život tušil, že se ukrývá pod kontrolovaným zevnějškem, který ukazoval světu.

Stejně jako v případě otce.

Clara zvedla ruce a něžně mu sevřela tváře, čímž uklidnila část hněvivé vášně doutnající v jeho hrudi. Nezabránilo mu to přejít jí jazykem po rtech a vniknout mezi ně, když je pootevřela. Ale jedině díky tomu ji neodstrčil a nepřikázal, aby odešla, než udělá ještě větší hloupost.

Jako kdyby nechal ruce sklouznout z uvolněných vlasů, které jí teď kaskádovitě splývaly po zádech, až k pasu a přitáhl si ji za boky k sobě. Nebo kdyby prohloubil polibek, dokud by nezačala sténat a nepohnula se v zádech.

Přesto zachytil posledních záchvěv zdravého rozumu. Stálo ho to veškerou sílu, aby jí přestal líbat a s přerývaným dechem se o ni opřel čelem.

„Claro...“

Položila mu dlaně na hrudník a její dotek ho sežehl i přes tenkou látku hedvábné košile.

„Alariku...“

Její syrová potřeba ho přiměla sevřít ji pevněji.

„Nepřestávej.“

Myslel si, že se předtím ocitl v plamenech? Protože to ve srovnání s peklem, které se v něm právě rozpoutalo a sežehlo všechny racionální myšlenky, nebylo nic. Popadl ji do náruče a vtiskl jí další duši drásající